

ОСНОВНИ ФАКТОРИ РАЗВОЈА ГЛОБАЛНИХ СВЕТСКИХ ПРОЦЕСА: РЕЗУЛТАТИ И ПРОГНОЗЕ

Епохална борба за вишеполарни свет

У основи историјских процеса и данас је борба за идеје. Нафта, берзе, ракетни системи, избори, политичке марионете, статус педера, Кисинџерове посете, ко је примио а ко предао новац, да ли су Раку заузели или збрисали са земље — све то спада у *short term*. У завесу иза које се крије стварна дугорочна политика, односно Идеја и идеологија. И иза садашњих историјских потреса широм планете стоји велики идеолошки рат. Зашто су глобалистичка купола и идеолози Модерне толико узнемирени „оживљавањем духа пет империја”? Да ли се униполарни глобализам распада и тражи ли се нови центар за управљање њиме? Шта се заиста дешава на Блиском и Средњем Истоку? Успева ли Трамп, ипак, да квари срећу у „мочвари”? Какви су изазови и одговорности Русије? Шта нам доносе године пред нама?

Пише: Александар Дугин

У новембру 2017. у Амстердаму је одржана велика и веома занимљива конференција на којој је учествовало око хиљаду и по људи. Главна тема били су пројекти светских

процеса засновани на супротним идејама глобалног развоја, као и њихова повезаност са актуелним геополитичким променама. Кључни моменат конференције био је наступ Бернара Анрија Левија, теоретичара и идеолога светског глобализма. У краћем предавању он је изнео своје виђење о томе како се дух глобализма, та идеологија у целини и њено либерално спровођење, пројектује на актуелне светске процесе, како они утичу на догађаје на Блиском Истоку, у Ираку, делом и у Ербилу, престоници Ирачког Курдистана. Леви даје фундаментално идеолошко образложење свих најзначајнијих светских процеса који се дешавају уз учешће Запада, градећи комплетну идеолошку схему од Енеја ¹ и Троје до савремене Америке и Трампа. Уз то, Леви посебно истиче да је из Ербила у Амстердам дошао нарочито да би говорио о тектонским померањима која се дешавају у историји Духа, како га разумеју теоретичари глобализације. Треба истаћи, свакако, да се такви говори не држе сваки дан, као што ни политички догађаји не траже сваке године од идеолога из разних група да подсећају на најосновније аспекте борбе коју воде.

Пре него што изложимо основне тачке гледишта једног од главних теоретичара глобализације, треба се присетити да је Бернар Анри Леви био међу зачетницима свргавања Гадафија, да је учествовао у инструисању исламиста либијске опозиције, да је био главни теоретичар који је аргументовао напад на Асада, да је распиривао ватру сукоба у Сирији, да је учествовао у догађајима у Ираку, да је дошао на украјински Мајдан и држао предавања „Десном сектору“, ² хушкајући их против Руса. Укратко, Бернар Анри Леви је наш идеолошки непријатељ. Он је један из плејаде таквих теоретичара глобализације, али не оних штребера које нико не чита и на које се нико не обазире. Он је из групе оних мислилаца-практичара који у неким тренуцима, када то сматрају историјски нужним, узимају камеру, компјутер, аутомат и крећу ка врућим тачкама да се боре за своје идеје. Против нас.

□ □ >> **Дакле, у Амстердаму Леви је говорио о Талмуду и његовом духу, о великој „борби за просвећење” и о непријатељима против којих се она води. Стекао се утисак да су га разумели само појединци. Цео аудиторијум од хиљаду и по Холанђана јасно је из Левијевог излагања извео сопствени закључак, чија је суштина: америчка хегемонија се завршила и потребно је одмах наћи копчу са Русима. Можда је неко схватио наступ екстравагантног либералног филозофа као шалу, али Леви се није шалио.**

Историја није само субјективна, него има различите нивое развоја. Постоји историја *short term*

и историја

long term

Long term

је идеолошка историја у којој се јављају фундаменталне законитости и дешавају глобална померања у оквиру смена парадигми — Традиције (Предмодерне), Модерне и Постмодерне. За њу се везује испољавање идеологија либерализма, комунизма и фашизма, укључујући и утицај конзервативизма, исламизма и других идеолошких нијанси. У сваком случају, историју на дужи рок у основи чини идеологија и сфера Идеје.

□ □ >> **Ако се удаљимо 15-20-100 година од овог или оног историјског догађаја, ми видимо само историју Идеје. Не видимо предуслове за конкретне сукобе, нијансе њихових настанака и интересе који стоје иза њих. Само историја Идеје која је у основи свега објашњава оно што се десило. Заправо, само *long term* и можемо сматрати историјом. Она је разумљива, има своје законитости. Она се може проучити и то треба чинити.**

Данас опет долазимо до оног момента када историја идеја иступа у први план. Убеђују нас да је рат на Блиском Истоку борба за нафту. Није тачно. Рат на Блиском Истоку, као и свака опозиција у свету, јесте борба за Идеје. То није борба за нафту, људска права или статус гејева, материјалне активе или тржишта. Сви који говоре о Систему савезних резерви, Ротшилдима или гасним пољима заћуте када проговоре идеолози, људи који говоре о правој основи историјских процеса, о присуству или одсуству опасности за глобални либерализам.

Али постоји и *short term* — историја политичких процеса, који се њиховим истраживачима чине аутономним и самодовољним. „Асад се посвађао са Хусеином и због тога су настали проблеми са Ираком и Либијом”, тврде они.

□ □ >> У краткорочној политици владају сасвим други закони. Ту се говори о нафти и гасу, о раду дипломатије, о Кисинџеровим посетама, о томе да ли су донели паре или не, ко их је предао а ко није, да ли су заузели Раку или су је избрисали са земље. Говори се и о томе ко је стајао иза свега тога. Све то представља потпуно други ниво који се слаже у кратке циклусе од неколико дана или месеци до 5-6 година.

Ако притом заборавимо историју *long term* и концентришемо се само на свакодневну политику, преображавамо се у оно што је Хајдегер називао *Das Man*

,
[3](#)

изражавајући свачије мишљење, а ничије конкретно. Чини се као да сви мисле исто, али када их питаш, испада да се мишљења конкретних људи разилазе. Удубљивање отвара позадину која заправо скрива Идеју. Иза вела

short term

крије се дугорочна политика. Неко од аналитичара

short term

је права будала, а неко, онај лукавији, само реалну политику —

long term

, то јест идеологију — прикрива завесом брбљања о

short term

. Њих је тешко повезати, изгледа да су те сфере аутономне. На једној страни је посебна судбина распада СССР-а, а на другој страни је посебна судбина авганистанске епопеје која је почела преузимањем Аминове палате. Али, заправо, судбине су повезане дијалектиком идеолошке (идејне) супротности. Како? То и јесте најсложеније питање.

У ствари, повезаност сфере идеје и примењене политике се остварује негде на средини, и о тој повезаности треба говорити у *middle term* политици која претпоставља грађење правилних веза између

term

short term и *long*

То је област тајних служби, друштава и конспиролошких теорија. Овде се ради о инстанцама које нису конкретно приказане ни тамо ни овде, бивајући на тај начин средишње. Уз то, у тајним службама и сличним врстама тамних структура не може да буде онтологије, зато што, ако се она открије, оне ће престати да буду тајне, а онда ће престати да буду и службе. Ако се открију, неће бити ни служби. Оне постоје док има неодређености — да ли су или нису службе. Чак и ако изненада доспемо у масонску ложу нећемо видети ништа

тајно

, али они управо претендују на то да тајно управљају светом.

□ □ >> Дакле, *middle term* политику можемо назвати *кратополитиком*. У њој је идеја распоређивана снага, применено расветљавање механизма моћи помоћу којих се догађаји из сфере

long term

преносе у

short term

. Управо кратополитиком се бави Бернар Анри Леви и, као представник либералне глобалистичке западноцентричне идеологије, савршено је разуме. Он схвата задатке и циљеве других историјских циклуса (

long term

), али учествује у краткорочној политици, и чини то из позиције њихове конкретне повезаности. Он је редак тип интелектуалца-практичара.

Иначе, на истој конференцији у Амстердаму присуствовао је, поред осталих, и генерал Фулер, друг Хенрија Кисинџера. Он је пример потпуног антипода Левију. Веома утицајан човек, са бездушним очима. Искусан борац, који вероватно може извести сложену војну операцију, али некомпетентан у сфери Идеје. За њега нема никакве разлике између онога што Леви каже и не каже, јер га Фулер доживљава као апсолутну нулу. Генерал Фулер је заузет *short term* политиком, чини му се да све разуме, и уз то је утицајан, а Леви говори о нечему далеком и апстрактном, што „нема везе са стварношћу”. Заправо је све обрнуто: преко Левија пролазе моћне историјске линије, а Фулер је трчкарало у односу на њега, из простог разлога што не разуме шта ради и ко, на стратешком (идејном) нивоу, планира све оно што он извршава. Свест која управља Фулером се налази изван њега. Фулер је просто био робот у оном систему у коме је Леви програмер. Леви консултује Саркозија, Оланда, Макрона, али ако покушамо да објаснимо какве су његове „реалне могућности”, одговор је јасан — „никакве”.

МОДЕРНА И ЊЕНИ НЕПРИЈАТЕЉИ

Главно у Левијевом мишљењу је да постоји *Modernity and its enemies* (Модерна и њени непријатељи).

непријатељи постоје још увек, а битка Модерне против непријатеља није завршена.

[4](#) Ти

Овакав поглед на свет заснован је на тврдњи да је Модерна све битисање, цела историја која се креће ка једном одређеном циљу. На том путу она повлачи за собом неизбежне економске, социјалне и политичке промене које су повезане са рушењем традиционалног друштва — традиционалних структура, традиционалних религијских установа, традиционалних колективних идентитета.

Само кретање је усмерено према глобалном грађанском отвореном друштву, светској влади, вештачком интелекту који претвара глобално друштво у киборг друштво. Тај „објективни процес”, који гура већину људи Запада, посматра се као електрични воз за који си купио карту, сео и кренуо. Неко умре, а на његово место седа неко други. Електрични воз наставља да те вози до одређене станице, а ти се не бринеш, твоје место је резервисано. То је већина која спава, седећи у електричном возу Модерне. То чак није ни политика *short term*, већ *shortest term*.

□ □ >> **Али има и оних који су забринути да ли воз иде у планираном правцу, да ли је све у реду, да ли ће га неко зауставити, минирати шине или лансирати ракету у њега. А можда неко хоће да саботира време? Тада и настаје концепт *Modernity and its enemies*. Забринути су и они који управљају возом, који схватају ко га је направио и изградио пругу, они који знају куда он иде. Они су забринути да ли ће воз успешно стићи. Леви је делом зато забринут оним што се догађа на Блиском истоку.**

Чиме може бити забринута Модерна? С тачке гледишта Модерне, време има неповратни једносмерни карактер и тече у једном концептуалном правцу — ка ослобађању од свих облика колективног идентитета, ка либерализацији и даље у том правцу. На том путу некада се налазе препреке, али ништа више. То је обична, светла верзија Модерне: возимо се, нешто нам смета, превазилазимо то и идемо даље. Затим опет засмета и опет превазиђемо. Ако је блато — осушићемо га, ако је планина — изградићемо тунел кроз њу и настављамо даље. Али постоје и други неимари Модерне који говоре: чекајте мало, то блато није случајно овде. Неко га је направио. Могло је и да не буде те планине, неко ју је изручио ту. Тада се код њих јавља осећај да немају посла са препрекама (*obstacles*), већ са непријатељима (*enemies*). Постоји субјекат који спречава напредак Модерне.

Претпоставка да пројекат *Модерна* има непријатеље је опште место забринутих

глобалиста и модерниста, почевши од Попера и Левија, оних који одговарају за идеологију, који схватају да се ради о идеолошком пројекту.

Short term

политика има друге бриге — ту постоје само препреке које треба превазилазити. Они који се баве идеологијом мисле стратешки: било је могуће изградити пругу овако, а било је могуће и другачије. Само инжењери глобалне стварности и Модерне увиђају да је све било могуће урадити другачије. Због тога су они и забринути. Да ли ће неко предложити другу варијанту?

Леви, један од архитеката Модерне, забринут је да ли ће конструкција издржати. Он зна да *obstacles* могу скривати *enemies*. Оно што изгледа као препрека може да има вољу, да буде жив камен о који се спотиче. Али, већ сам тај немир, нарастајући, конструише други пол.

□ □ >> Конструише се пол субјекта-непријатеља који хоће да Просвећењу, Модерни, глобалистима, присталицама хомосексуалних „бракова” и грађанском друштву ништа не успева. Субјект-непријатељ се не свађа за место у возу, већ хоће да постави експлозив на шине, отрује машиновођу, избаци воз из колосека, и то свесно, зато што се не слаже са идеологијом Модерне.

Управо то је и хтео да каже Леви дошавши у Амстердам: да се пред пројектом Модерне, Просвећења и либерализације појавила опасност. Опасност, на пример, у томе што Американци нису подржали Барзанија у гласању за независност Ирачког Курдистана. У пракси се преокренуло тиме да Киркук нису дали Курдима. Леви је изјавио да је у томе видео не само издају Курда од стране Америчанаца, него и крај пројекта „Велики Блиски Исток”. Јер Курди су били кључни елемент, а америчка издаја је издаја целог пројекта.

Према тврдњама Левија, Америка и Трамп су уништили целу борбу за Модерну. Овде се, наравно, не ради толико о Киркуку, колико о америчком самовољном напуштању улоге главне предстраже глобалног света. Америка предаје ону линију коју је уз велике напоре изградила Исламска држава. ⁵ Америка саботира своју главну мисију, наставља Леви, али ђаво да је носи. Или испуњава функцију Просвећења или престаје да буде субјект новог глобалног света, јер, према Левију, Америка само испуњава вољу глобалних идеолога. Она је била одабрана самим духом Просвећења да испуњава глобалистичку мисију и да, у склопу тога, реализује план „Великог Блиског Истока”, али је уместо тога из неког разлога почела да се бави својим унутрашњим проблемима. Тражећи излаз, Леви наставља: можда ће онда Европа преузети на себе улогу напретка Модерне? По његовом мишљењу, Европа

за то има три адута: дух Талмуда, људска права и либертинизам.

[6](#)

Према Левијевим идејама, треба радити на томе да нови антихрист који покреће глобализам уместо Трампа постане Макрон. То је смешно, наравно, али пројекат још увек није затворен.

ДУХОВИ ИМПЕРИЈА

Описујући своју велику узнемиреност, Леви се у исто време сећа Маркса: „Баук кружи Европом — баук комунизма.” Како је Леви почињао као комуниста, он ту изјаву памти врло добро. *Ghost of communism* неизбежно мора да се претвори у реалност, са Марксове тачке гледишта. Дух империја — *ghost of the Empire* — највећа је опасност, према Левију. То је оно што је још увек *препрека*, али сутра може да постане *непријатељ*. Леви је забринут тиме што се пред његовим очима рађа пет *ghost empires*, духова империја, али најопасније међу њима су три:

> Руска империја, са „крвавим диктатором” на челу, „тоталитарним и суровим” православљем у основи.

> Османска империја.

> Иранска империја.

У вези са Русијом све је јасно. Али за Османску империју, која се рађа, заслужне су САД. Управо због америчких неспретних радњи Ердоган измиче контроли, зближава се са Иранцима и Русима, и започиње нови османски пројекат. Оно што Ердоган ради у Ираку и Сирији је катастрофа за човечанство, каже Леви, јер, захваљујући томе, оно што је до недавно било препрека данас се претвара у субјекат.

Типично је да носилац либералне идеологије говори о томе да постоји нешто што може да се преобрати из препреке у непријатеља, из објекта у субјекат. Субјекат може да ради по сопственој вољи, а то значи да може не само да разнесе воз, већ и да изгради други пут. Нарочито опасно је онда кад главна пруга-магистрала пролази кроз територију таквих субјеката.

Четврти дух империје је кинески. То је *половична империја* — једном половином је са једнима, другом са другима. То балансирање је осмишљено, јер и са једнима и са другима она учвршћује саму себе, сопствену империју. Леви је револтиран због понашања Саудијске Арабије — пете чији се дух империје рађа и која настоји да купи од Русије ракетни систем С-400. У свих пет случајева проблеми настају на плану преласка из *short term* у *long term* и све оне на крају могу да се преобрате у стварног непријатеља. Леви и његов тим кажу да се треба позабавити тим империјама, јер, у противном, оне имају изгледе да постваре префикс *ghost*.

Нас интересује управо обратно: како се у свему ослободити префикса *ghost*? Ми још увек нисмо Руси него привидни Руси, а Русија је још невидљивија. Имамо *ghost*

-суверенитет, али одавно нисмо само објекти. Код њих су се појавиле сумње да постоји нешто иза фасаде Русије, као и Турске, и то нешто што они не контролишу споља. Ми смо се већ преобразили у *ghost*

и битка ће се водити за коначан (не)преображај из *ghost*

-а, из симулакрума идеје у реалност. Тај могући период подудара се управо са последњим мандатом нашег председника. Исто то се догађа и са Турском и Ираном: или ће се Ердоган заиста приближити суверенитету, или ће бити збачен, а у Ирану ће или заиста доћи до шиитске револуције, или ће балансирати између Традиције и Модерне, као и сада.

□ □ >> Идеолози либерализма виде да и у области геополитике нима не иде све онако како је замишљено. Препреке се преображавају у *дух*, то постаје реални фактор, а снажан притисак не успева, чак даје супротан резултат. Због тога они и желе да ставе акценат на *soft power*, на нове технологије. Ускоро ће нас разоткривати изнутра. Они знају наше слабе тачке. Они су били крајње изнервирани сваки пут када смо говорили о геополитици, дипломатији, али су исто тако оживљавали када се говорило о „шестој колони”, о либералима и западњацима међу нама. Они желе да задају ударац тим духовима империја како би их опет учинили само препреком.

То је лоша вест за људе који се баве државном безбедношћу. Идеолози либерализма су признали наше успехе у енергетској политици, због чега су одлучили да нападну изнутра, како не би допустили да *ghost* пређе у реалност. Веома је важно све то препознати и бити свестан, зато што Леви не представља индивидуу већ глас светске владе. И не само то — он директно учествује у тим процесима.

TRANSITION

Дакле, посматрамо изразито слабљење пројекта глобализације, а његов противник већ је спреман да се појави, ако ћемо да се изражавамо апокалиптичним терминима. Појављује се сведок догађаја који каже — „стоп, нисте у праву”. Није то још увек симетричан удар, али је већ нешто озбиљно.

Ми живимо у свету *Transition* — преласка из периода једнополарности ка нечем другом. Чак и западни аналитичари признају да је тај период окончан. Завршила се епоха када је идеологија Модерне имала посла само са предметима и препрекама. Настао је изванредан степен алтернативне субјективности, и она мора или бити враћена у пређашње

оквире, или нечим даље надограђена. Ако успеју настојања да се прекине субјективност осталих империја, бићемо враћени у једнополарност. Међутим, сви осећају да то не може бити тако, чак ни на нивоу *short term*. Руски успеси у Сирији су елемент изузетно важног симболичког дејства. Када је Трамп признао Јерусалим за престоницу Израела, то је био генијални додатни корак ка вишеполарном свету, заснованом на империјама које ће тада изгубити префикс *ghost*. Тада ће свака цивилизација имати свој пројекат, уместо једног универзалног.

□ □ >> **Запад је скептичан какав год сценарио да се реализује, али та скептичност треба да нас радује. Што су више они тиме забринути, што реалистичније виде крај, тим више ће да притискају и супротстављају се. Они ће тражити слабе тачке, а них је много. Данас живимо у том преласку, а ситуација преласка се заоштрава. Да ли ћемо прећи из *ghost*-а у реалност или ћемо бити срушени? Било који прелазак остварив је само уз велике губитке, крв.**

2017. ГОДИНА — ФАКТОР ТРАМП

Избор Трампа је променио све. Да је Клинтон постала председник, не би било никаквог позива у Амстердам. Трамп је фундаментално променио однос снага у тој игри. *Ghost Empires*

су се појавиле захваљујући њему. Он је урадио нешто што је базично погодило целу ту структуру *long term*

. Када Американци и Леви изговарају Трампово име, треба видети њихова лица: они се просто тресу. Трамп је у потпуности противник Левијевог пројекта глобализације уопште, посебно у њеном лево-либералном кључу.

Трамп је прекинуо нуклеарни споразум са Ираном, који је био направљен да би тамо подржао реформаторске токове, умекшао притисак на Запад, смањив утицај Ирана на

Блиски Исток, уз побољшавање односа са реформистичким делом иранске елите преко ирачких шиита и Багдада, како би својеврсном „перестројком” Иран био избачен из игре.

Други пројекат левих глобалиста био је подршка Исламској држави, да би се створила контролисана верзија ислама, ограниченог идеолошког потенцијала (јер њоме може управљати и само уз помоћ Саудијске Арабије). Мрежама радикалног вехабизма управља се ако направимо схему исламског света из једног простора у којем већ дуго није било суфијске идеологије, односно из Саудијске Арабије. Као резултат савеза са Саудијском Арабијом било је могуће управљати салафистима, вехабијама и целом исламистичком мрежом паралелном традиционалном исламу.

Према томе, сама ИД-а била је пројекат „мочваре” — *swamp*-а — чије исушивање је Трамп најавио још у изборној кампањи. Идеја „мочваре” је и зближавање са Ираном. Њихова идеја је такође и да се муслимани преобрате у њихове савезнике, удружујући их у Исламској држави и усмеравајући их у либералном правцу. Подршка „реформаторима”, шестој колони, либералном пројекту у Русији — то је све дело „мочваре”. Присетимо се последње посете Бжежинског Москви. Јургенс га је довео Медведеву и Бжежински је предложио компромис — њихово одустајање од свих тих намера уколико се Медведев одлучи на други мандат. Идеја „мочваре” била је да интегрише Русију, укључи је у глобални либерални пројекат, а не да заоштрава односе. Либерали-глобалисти понекад излазе у сусрет нелибералним режимима, да би тако заправо подржали унутрашњу опозицију и покренули је изнутра. Међутим, у критичном тренутку они постају веома сурови.

□ □ >> **Трамп је дошао са идејом „анти-мочваре”. Његова стратегија се састоји из два дела — *трампизма* (огољеног популизма, повезаног са антипатијом америчких становника према естаблишменту уопште) и *неокона* (Кушнер и друштво). Првобитно су неокони били на страни „мочваре”, али је део њих емигрирао код Трампа.**

Трамп је заиста све ово време истрајан у саботажи пројеката „мочваре”. То већ постаје његов заштитни знак. У многим стварима он се двоуми (између трампизма и неокона), понашајући се час интервенционистички, час супротно, али све што Трамп ради је против „мочваре” — Хилари, Обама и њихових саучесника у естаблишменту. Он се двоуми између трампизма и неокона, али не и у захтевима за Хиларино хапшење. Не колеба се у демонтажу модела и инфраструктуре претходне администрације на Блиском Истоку. Руши оне пројекте у којима је учествовао Леви. Постепено мења

надзорнике главних токова и ставља условно „своје људе”, оне који нису Хиларини и Обабини. Спроводи неку кадровску чистку и блокира оно што се дешавало претходних година. То је и довело до предаје Киркука и до оних последица које су изазвале узбуну у Либији. Неко по инерцији наставља да ради у оквиру претходног пројекта, али нови људи, који су дошли са Трампом, почињу да им све активније сметају. Половина америчких структура на Блиском Истоку наставља да ради по старој схеми, половина се понаша другачије. То још не значи да Трамп има некакав пројекат, али апсолутно је јасно да нема исти пројекат какав има „мочвара”. Он се све више приклања неоконзервативном моделу, ублажавајући га популистичким „трампизмом”.

□ □ >> **Тај модел је делом и довео до признавања Јерусалима за престоницу Израела. Али то је прави кошмар за глобалисте, јер Трамп у ствари тиме ништа не добија, као ни америчке глобалистичке мреже. Сва америчка агентура на Блиском Истоку на коју се ослањао естаблишмент претходне америчке администрације, данас је потпаљена. Она је у Обаино име стварала услове под којима ће ситуација „ни Палестинцима, ни Израелцима” трајати још дуго, али признањем Јерусалима све се радикално променило. А с обзиром на то да Трамп сматра Обаму присталицом идеологије Палестинаца, јасно је да га је овим „средом”.**

Трамп је у ствари урадио једну непоновљиву ствар. Објективно, он је ојачао руске позиције на Блиском Истоку. Дао је у руке Русији, Турској и Ирану адуте који ће, можда, предодредити целу светску историју. То је заиста озбиљно, зато што после Сирије Русе сматрају не само за победнике, већ и за једину наду у стварању политичке алтернативе. Тако је Трамп за један важан корак померио руски статус од *ghost empire* ка реалној империји, а тиме и свет ка вишеполарности. Наравно, он није радио и не ради у руском интересу, него у интересу неокона и Израелаца, против „мочваре”, али се креће у правцу вишеполарности и ствара за то низ објективних претпоставки. Штавише, Трамп ће наставити тако, док га не зауставе. Можда за три године, ако га не склоне, а можда ће задобити и други мандат. Тада ће успостављање субјеката вишеполарног света заиста постати неповратно. Али, пре свега, имамо три године за најактивнију делатност на Блиском Истоку. Трамп ће наставити да омета обамовце у реализовању „Великог Блиског Истока”.

Конфликт унутар глобалног идеолошког система је веома озбиљан, али јавља се осећај да они имају резервну карту и уздају се у млитавост руске елите. Ако се ми још мало одржимо, макар и представљајући себе онаквима какви нисмо, онда ствари неће лоше кренути. Макрон није опасност по нас, Европа се неће прегруписати у неки субјекат, а новац ту неће помоћи. То је отупело друштво које се распада и није одговарајуће да буде алтернатива Америци. Леви није у праву. На том крају може да буде само Америка, али никако Европа. Због тога ће се битка водити и даље за Америку и за подривање пет *gh*

ost

-империја оним силама које би им помогле да престану да буду

ghost

. Цео идеолошки модел биће заснован на томе да се у центру на власт врате носиоци базичне идеологије Просвећења, да се смени Трамп и да се пет империја уништи изнутра.

Слабљење радикалног ислама, којим се управља из Саудијске Арабије, отвара Русији све могућности да постане гаранција исламског препорода. Ако се ми позабавимо исламским светом, сада нас ништа не може спречити да постанемо главна покретачка снага на том путу.

□ □ >> Трамп је урадио једну лукаву ствар која му је обезбедила стабилност. Када би он био само трамписта, вероватно га већ не би ни било, али он је нашао нове савезнике који га подржавају. Наравно, не треба да очекујемо од њега нешто добро, нама је главно да он чини лоше „мочвари“.

ПЕРСПЕКТИВЕ У 2018.

Посматрајући ситуацију у перспективи, под знаком питања је сам прелазак из *ghost* у *emies*

. Преображај из обриса империје у Империју главно је питање будућности за све потенцијалне непријатеље Модерне. Иранци су побркали и загубили битне ствари толико да ће за спречавање пропадања традицијских тежњи можда бити потребна нова конзервативна револуција. Турци неће далеко стићи само са кемализмом. Да би прерасли у империју, они морају да се врате Традицији, суфијским коренима, антизападним. Ми такође морамо да изађемо из стања

ghost-Russia

. Ако у тренутку истицања Трамповог мандата не будемо имали план, онда ћемо заиста доспети у критичну ситуацију. Код нас почиње критична епоха и ту је важан посао људи

који не представљају

ghost

, већ праву Русију. За то нам је потребан идеолошки и кратополитички модел. Како ће се развијати идеологија, како ћемо спровести деконструкцију Модерне, како ћемо се ослободити од појава либерализма — од тога ће зависити све. Друго питање је како то можемо да покријемо реалним политичким решењима. Интуитивно то многи схватају, али за сада не схватају како све да повежемо. Како честити руски људи дођу и покушају нешто да ураде,

short term

политика их просто самеле.

□ □ >> Година 2018. је година идеолошког рата. То је рат за успостављане вишеполарног света, оличеног у садашњим империјама и заснованог на антизападној идеологији. Када Леви каже да су то „наши непријатељи”, он мисли да су то непријатељи „Просвећена”, технолошког прогреса, „људских права” и индивидуализма, и то је истина. Управо о томе се ради. Ми желимо другачију будућност. Ми смо присталице пројекта Традиције. Овде је важно истаћи да је Традиција за Модерну само *obstacle*, препрека, док традиционализам представљају оне силе које ће, чак и ако нема стене, да је подигну на путу електричног воза Модерне. Традиционализам је устанак против Модерне.

Све оно што данас реално мења слику света на нивоу *middle term* политике решава се на Блиском Истоку, а тамо главни фактор постаје алијанса Русије са Турском и Ираном која у значајној мери зависи од тога да ли ћемо моћи да решимо питање Курда. Важно је истаћи да Курди нису никоме привржени и по одређењу не могу бити. Они су привржени сами себи. Они живе у сопственом свету којим нико не управља, који нико не штити и о коме нико не брине, нарочито не оне силе које представља Леви. Једино што не можемо обећати Курдима је национална држава. Просто због тога што национална држава припада прошлости (вестфалски систем). Ми морамо да посматрамо националне државе као метафоре нечега великог — народа, култура... односно као алузије на *ghost empires*

,
политеиа

-цивилизације, „велике просторе”. Ако успемо да Курде изведемо из стања очекивања националне државе, онда се на релацији Москва–Техеран–Анкара могу наћи и Курди, јер је, у перспективи, курдски „велики простор” (не држава) вероватан.

БЛИСКИ ИСТОК

Поново створени услови доводе нас до тога да морамо да подржимо цео ислам који се налази изван Саудијске Арабије. Односи са Египтом и Магребом треба да добију посебан значај. У Мароку и Алжиру за сада све контролишу европске спецслужбе, исто тако је у Либији, због тога је време да се тиме позабавимо. Сада када слаби исламизам који се налази под контролом Саудијске Арабије, појачава се фактор не-исламизма, односно, не-салафизма и не-вехабизма. Ако се ми позабавимо арапским исламом, са изузетком Арабијског полуострва, прагматично користећи Катар, али не надајући се у њега, добићемо реалну шансу да окончамо пројекат „Велики Блиски Исток”.

Што се тиче Израела, у датој конфигурацији ништа позитивно не можемо да му предложимо. Они су јединствено заузели супротну позицију, а нама, без улажења у директан сукоб, преостаје да заузмемо своју. У тренутним околностима, то аутоматски значи заузимање антиизраелског става у свим правцима, уз јачање нашег утицаја у арапском свету. Конкретно, не признајући Јерусалим израелским, треба оштрије одговорати на израелске пробоје како у Сирији, тако и свуда.

□ □ >> У било ком пројекту морају да постоје „жртвени јарци”. У садашњим условима, Саудијску Арабију и Израел можда треба жртвовати ради панисламског, невехабијског, антизападног пројекта, ако се они сами не потруде да нађу своје место у евроазијској геополитици на Блиском Истоку. То утиче на наш положај у Пакистану и Авганистану, зато што, постајући пријатељ и заштитник исламског света, укључујући фактор Трамп, неопходно је да почнемо размишљати и о односима са тим земљама.

Другачију позицију на тој слици добија чак и радикални исламизам, који је био наш противник зато што је њиме управљано из Саудијске Арабије, уз подршку из САД и Израела. Зауевши страну целог исламског света, Русија може да промени односе и према радикалном исламизму, ако он због себе измени свој однос према хришћанима и суфијцима и почне да узима у обзир законе геополитике. У развоју ситуације, не добијајући више подршку Запада, и изменивши своју природу, радикални ислам потенцијално може да постане чак и наш савезник, под одређеним условима. Јер данас сваки антизападни елемент почиње да ради у нашу корист. На пример, када су Турци

променили свој однос према Американцима, они су одмах престали да подржавају радикале на Северном Кавказу. Ако се „муслиманска браћа” присете својих суфијских корена, а Катар, традиционални покровитељ салафизма, још више се зближи са нама, Турском и Ираном, вектор радикалног ислама може кардинално да се измени.

ЕВРОПА

Европа, то је једино у шта не треба сумњати, сигурно неће постати нови центар глобализације. Она нема ништа од онога што је потребно за то: ни потенцијала, ни воље, ни снаге. Русија мора да почне интензивно да ради у Европи и са десним и са левим противницима глобалне хегемоније, да би их погурала ка стварању сопствене *ghost empire*

Европске Империје, са ослонцем на популизам — социјалну правду и традиционалне вредности. Без обзира на то што у европским елитама још увек доминира „мочвара”, тамо нарастају веома занимљиве тенденције. Ако Русија буде помагала у дестабилизацији власти глобалистичких елита, трудећи се да успостави односе са снагама које имају превратнички потенцијал, можемо много тога постићи. За то можемо да користимо њихове методе, на пример технологију стварања малих снага (као што су они радили уз помоћ бројних група „Отвореног друштва” у самој Русији) ради рушења легитимности либералне диктатуре. Тако се реално можемо потрудити да утичемо и на Европу.

□ □ >> **Важно је истаћи да би евроцентристи више волели да имају посла са нама него са САД, поготову у економији. За време Трампа Европљани ће се ослобађати од строгог старатељства, а десним и левим снагама ће се придружити центристи-прагматици. Левијева идеја о томе да Европа мора да преузме улогу центра „мочваре” није се тамо никоме свидела. Напротив, јавио се логичан закључак: ако је Русија толико моћна, а у Америци је све тако лоше, као што описује Леви, онда се са Русијом не треба свађати, него пословати.**

Још један значајан фактор у Европи је исламски. Ако као основу узмемо тврдњу да је ислам сада на нашој страни, онда су и сви европски муслимани на страни супротстављеној хегемонији. То је огромна турска дијаспора у Немачкој, велики број вехабија, чак и неки изворни Европљани који су прешли у ислам (Клаудио Мути, на пример). Извођење Европе из глобалистичког пројекта је поље отворене битке. У садашњим околностима можемо мирно да се укључимо у битку за Европу, не само „здесна” него и „слева”, на страни антикапиталиста и антиглобалиста. Ми морамо да помогнемо стварање европске контрахегемоније, коју су Европљани и смислили (јер то је Грамшијев термин). Уз то, у Европи сазрева моћна „десница”.

САД

У Америци Трамп је против „мочваре”. Три године ће Америка бити затворена у себе. Тешко да ће се упустити у авантуру против Северне Кореје. Јер, и ако је то у корист неокона, било би против трамписта, а Трамп се труди да балансира. Односи са Русијом ће се погоршавати, али нама је то само на корист. У односу са САД нама одговара све, осим рата и пријатељства.

У оквиру пројекта свог активног деловања, Русија може да почне да подржава контрахегемонију у самој Америци — како кроз „леве”, тако и кроз „десне”, што ми и чинимо. Због тога ми сами морамо да поверујемо у мит да су наши хакери утицали на изборе. Наравно да ми то нисмо могли, али кад они то тако кажу, онда треба исконструисати лик Свемогуће Русије која утиче на Запад. То је рат интерпретација у којем нам је и даље од користи да подржавамо тај мит о руском присуству. <

(Извор: www.geopolitika.ru. Превод: Мила Ђуричић. Опрема и обрада: „Нација”. © Copyright за ову српску верзију: „Нација”. Сва права задржана)

Објављено: недеља, 11. фебруар 2018, 21:05h

Напомене

1 Енеј – у старогрчкој митологији јунак Тројанског рата, из царског рода Дарданаца.

2 „Десни сектор” је екстремистичка организација такозваних украјинских националиста која је забрањена у Русији.

3 *Das Man* , неодређено-лична заменица, појам који је увео Хајдегер у *Бићу и Времену* анализирајући неаутентично постојање човека. Хајдегер каже да постоји извесна забринутост за садашњост која преображава човеков живот у „бојажљиву ужурбаност”, у животарење свакодневице. Основна одлика ове бриге јесте њена усмереност ка постојећим предметима, не преображај света. С једне стране та усмереност је анонимна и безлична, а са друге стране она потапа човека у безлични свет

Das Man

у коме је све анонимно. У том свету нема и не може бити субјеката радње, у њему нико ништа не решава и због тога не сноси никакву одговорност.

4 Алузија на књигу *Отворено друштво и његови непријатељи* Карла Попера.

5 Терористичка организација, забрањена у Русији.

6 Слобода као програм. У ствари, лицемерно безбожништво и неограничена слобода у сфери сексуалних односа (потпуна разузданост).